

[Eva Kjer Hansen]

ter og tilrettelagt en god ældrepolitik, kan med god grund føle sig snydt.

Og endelig måler man også serviceniveauet på typisk rødkløvermanér, nemlig alene ud fra det antal kroner og øre, som kommunerne har brugt på området. Det er en alt for snæver måde at vurdere et serviceniveau på.

I Venstre er vi ikke tilhængere af statslig styring af kommunerne; tværtimod så skal kompetencen og ansvaret placeres decentralt, og jeg kan kun beklage, at regeringen ikke har den samme respekt for kommunerne, men i stedet vil dirigere dem.

Noget af det vigtigste, når vi taler om ældres vilkår, er tryghed. Den ældre skal kunne have tillid til og stole på, at det offentlige træder til med den hjælp, der er nødvendig, når vedkommende ikke mere er rask nok til selv at klare alle ting. Det er f.eks. af stor betydning for den ældre at have den rigtige bolig. Og ældreboligbegrebet rummer da også i dag mange forskellige boformer: beskyttede boliger i tilknytning til ældrecentre, kollektiver, selvstændige ældreboliger eller plejehjemslignende boliger.

For nogle er den bedste bolig en selvstændig, ældreegnet bolig. Andre vil hellere bo i kollektiv, og endelig er der dem, der simpelt hen har brug for en plejehjemsplads. Ligesom vi andre selv vælger vores bolig, bør kommunerne sørge for at have et varieret udbud af ældreboliger, så de ældre kan vælge den bolig, der nu engang svarer til deres ønsker og behov.

Vi skal huske på, at der ikke er en færdig opskrift på, hvad der er kvalitet, og hvad der skaber tryghed. For nogle er det vigtigste at bo tæt på købmanden og have let ved at få en snak og en kop kaffe med andre i nærheden. Andre vil hellere have lov til at være i fred.

Ældre er forskellige, ligesom andre er det, og derfor skal der være masser af fleksibilitet i tilbudene til de ældre. Jeg vil også i denne forbindelse gerne nævne indsatsen fra de frivillige. Jeg oplever, at rigtig mange frivillige foreninger og organisationer gør en kæmpeindsats for netop at være med til at skabe kontakt og tryghed for vore ældre medborgere.

Princippet »længst muligt i eget hjem« er i og for sig et udmærket princip, men det er det kun, så længe det er frivilligt, det er det kun, så længe der er et alternativ, når man ikke mere føler sig tryk ved at bo i en selvstændig bolig. Og desværre er der jo nok en del kommuner,

der har troet, at bare de ældre kunne blive boende i deres eget hjem længst muligt, var alt godt. Heldigvis oplever jeg, at der rundt omkring er en stigende erkendelse af, at der selvfølgelig også skal være det fornødne antal plejehjemspladser.

Desværre har regeringen skabt megen usikkerhed for pensionisterne, hvad angår deres økonomiske situation. Det startede jo med økonomiministerens udmelding i forsommeren om, at reguleringen af pensionerne skulle ændres, dog uden konkrete forslag om hvordan og hvorledes.

Så kom skattereformen og bruttoficeringen af folkepensionen, hvilket for mange pensionister har skabt tvivl om, hvor meget de vil have til rådighed fremover. Trods mange forsikringer om bevarelse af folkepensionens niveau, er der jo ikke desto mindre sket en kraftig forringelse for visse pensionister, nemlig for de mange pensionister, der ikke får nogen tillæg, men udelukkende får udbetalt folkepensionens grundbeløb.

I bemærkningerne står der nok så flot, at pensionister uden supplerende indkomster og i kommuner med gennemsnitsskatteprocenter vil få ca. 1.000 kr. mere til rådighed efter skat; men det svarer jo blot til, hvad vi nu skal betale i grønne afgifter.

Hvad der også er interessant læsning, er finansredegørelsen, hvori der slås fast, at samspilsproblemerne er forøget som konsekvens af bruttoficeringen af folkepensionen. Jeg forventer ikke, at socialministeren her i dag kan redegøre nærmere for disse samspilsproblemer, men jeg vil gerne have fuld klarhed over, hvorvidt regeringen nu kommer med et lovforslag om indtægtsregulering af folkepensionen for de over 69-årige eller ej. Det fremgår jo af finanslovforslaget, at rødkløverregeringen vil udstrække indtægtsreguleringen af grundbeløbet til også at gælde for personer over 69 år, hvilket i øvrigt er budgetteret som en besparelse på 210 mio. kr.

Jeg synes, at folkepensionister har krav på at få at vide, hvad der kommer af yderligere ændringer i deres økonomiske forhold. Det er aldeles urimeligt, at netop de ældre skal opleve så stor en usikkerhed om de økonomiske betingelser.

Når det gælder den svageste gruppe af de ældre, de senildemente, må jeg gentage, at jeg